poismehhel wähhemat murret ollewad. Ommeti nüüd tulli teine nou: Sest ta näggi Kadrit, ja kummagi südda tundis teise kutsmist. Siiski ei wibind Kadri senn-na jämata, waid läks pea jälle koio.

Agga et kül Jaan sedda murretsema jäi, et Kadri ni ussinaste ärraläinud, wottis ta siiski möttelda: kas ta ka ni wagga peaks ollema kui ta peält näitis, sest mitto assi kulla karwa, ja küssis omma issa öe, Sare Jürri naese käest, mis head ehk alwa ta temmast piddi teädma? Ja se ütles: „ei sedda last woi äk ki laita; mind ta römustab ni mitto kord kui tulleb, sest temma meel juhhatab ka minno laste meelt" — Need sannad wa-usid Jani süddame pohja.

Jubba talw orras laenetas ja rohhi kattis keik kohhad, et kannapoeg ja kannagi kulli eest warjo said. Jubba öitses tomikas ja pihlakas, ja keik suggu lilled teggid heina- ja karja-maad kennaks. Igga lehtpu andis warjo, ja keik metsad hellisesid linnude heältest — Siis tulli jälle Jaan ühhe laupäwa-öhto willoga, kui öpik hüdis, omma issa ödde waatma. Ja kui ta senn-na küllase sai, näggi ta Kadrit, wet kaewust wotwad, ning ütles mödaminnes temmale, tedda terretades: "anna jua tekäiale." Ja Kadri andis sedda temmale omma puhta kappaga. "Ei ma sedda kele kastet ellades ei unnusta!" hüdis Jaan, kappa taggasi andes. Ja Kadri loi silmad mahha, ütteldes: „ärra pilka alwa an-net;" winnas wet peäle ja läks koio. Agga senna perrese, kus ta Janit teädis ollewad, ta ei läinud mitte. Sest ta arwas: „kui temma südda nenda minno pole weab, kui minno südda temma pole, siis ötsib temma mind, ja se tüdruk ei maksa middagi, kes jookseb mehhe wasto.

Jubba heina-loog pandi sa-usse ja rukki pöllud suitsesid. Jubba masikas olli walmis, ja kaarlad jäid maggusaks ja poesa-marri hakkas punnama, ning päike keik taewa-

Eesti Ma Rahwa Kalender 1814, lk. 17